

Lee Child – Andrew Child

INKÁBB A HALÁL

Lee Child – Andrew Child

INKÁBB A HALÁL

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Better Off Dead

Copyright © Lee Child and Andrew Child 2021

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 587 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

1. fejezet

Az idegen elhelyezkedett az utcalámpa alatt, éjjel tizenegy órakor, a megbeszéltek szerint.

A lámpát könnyű volt megtalálni, ahogy ígérték. Ez volt az egyetlen a telep területén, amely még világított, egészen leg-hátul, úgy két méterre a szögesdróttal ellátott fémkerítéstől, amely Mexikó és az Egyesült Államok határát jelezte.

Az idegen egyedül jött, fegyvertelenül.

Ahogy megbeszéltek.

Az autó tizenegy óra után két perccel bukkant fel. Pontosan középen gördült végig a párhuzamosan sorakozó, lelakatolt garázsok között. Ezek is fémből készültek, a tetejüket hullámosra olvasztotta a nap, a falukat összekaristolta a szélfúttá homok. Öt garázs állt jobb oldalon, négy bal oldalon, egynek pedig már csak a törött, rozsdás maradványai heverték ott három méterrel odébb. Úgy festett, mintha évekkel ezelőtt felrobbant volna benne valami.

Az autó reflektorai vakítóan világítottak, így nehéz volt megállapítani, milyen márka és modell lehet. A szélvédőn pedig egyáltalán nem lehetett belátni. Egyre közeledett, míg másfél méteres távolságba nem ért, aztán lefékezett, kicsit rázkódva a kopottas rugóin, homok- és porfelhőt kavarva a talaj közelében. Kinyílt mindkét első ajtó, és két férfi szállt ki.

Ez viszont már nem a megbeszéltek szerint történt.

Ezután kinyílt mindkét hátsó ajtó is, és kiszállt még két férfi.

Ez már végképp nem felelt meg a megbeszélteknek.

A négy férfi megállt, és felmérték az idegent. Azt mondták nekik, egy nagydarab fickóval fognak találkozni, és ez a leírás illet is rá. Úgy százkilencvenöt centi magas lehetett, és talán száz-tíz-száztizenöt kiló. A mellkasa széles, mint egy fegyverszekrény, a keze akkora, mint egy markológép kanala. Az öltözéke

rendezetlen, a haja csapzott, kócos. Napok óta nem borotválkozott. A ruhája olcsónak tűnt, és lógott rajta, kivéve a bakancsát. Mintha egy országúti csavargó és egy Neander-völgyi ősember keresztezése lenne. Nem olyan személy, akit bárki is hiányolni fog.

A sofőr előrébb lépett. Öt-hat centivel alacsonyabb volt az idegennél, és jó húsz kilóval könnyebb. Fekete farmert viselt, és ujjatlan fekete trikót. A lábán fekete, katonai jellegű bakancs. A fejét kopaszra borotválta, de az arcát dús szakáll rejtette. A társai követték, és felsorakoztak mellette.

– A pénz? – kérdezte a sofőr.

Az idegen megpaskolta a farmerja hátsó zsebét.

– Helyes. – A sofőr a kocsira biccentett. – Szállj be! A hátsó ülésre.

– Minek?

– Hogy elvihesselek Michaelhez.

– Nem ebben egyeztünk meg.

– Dehogynem.

Az idegen megrázta a fejét.

– Abban egyeztünk meg, hogy elmondjátok nekem, hol van Michael.

– Elmondjuk vagy megmutatjuk, mi a különbség?

Az idegen hallgatott.

– Gyerünk már, mire vársz? Add ide a pénzt, és szállj be a kocsiba!

– Ha egyezséget kötök valakivel, tartom magam hozzá. Ha a pénzt akarod, mondd meg, hol van Michael!

A sofőr megvonta a vállát.

– Az egyezés megváltozott. Vagy elfogadod, vagy pedig ennyi volt.

– Akkor részemről ennyi volt.

– Elég ebből! – A sofőr a háta mögé nyúlt, és előhúzott egy pisztolyt a nadrágja derekából. – Ne szarakodjunk tovább! Szállj be!

– Sohasem fogtok Michaelhez vinni.

- Erre hogy jöttél rá, Sherlock?
- Máshová vizstek. Valakihez, aki kérdéseket akar feltenni.
- Elég a dumából, szállj be a kocsiba!
- Ez azt jelenti, hogy nem lőhetsz le.
- Azt jelenti, hogy nem ölhetlek meg, de attól még meglőhetlek.
- Tényleg? – felelte az idegen.

Egy szemtanú azt látta volna, hogy az idegen szinte meg sem mozdult, valamiképpen mégis egy szemvillanás alatt ott termett, és megragadta a sofőr csuklóját. Felfelé húzta, mint amikor egy büszke horgász kirántja a vízből a zsákmányát. Jóval a férfi feje fölé erőltette a karját, annyira, hogy az kénytelen volt lábujjhegyre emelkedni. Aztán a bal öklével behúzott egyet az oldalába. Jó keményen. Azzal a fajta ütéssel, amitől többnyire a földre szoktak zuhanni az emberek. És ott is maradnak. A sofőr azonban nem esett el. Nem tudott, mert a karjánál fogva lógott. A lába kicsit hátrébb csúszott, a pisztoly kiesett az ujjai közül. A vállá kificamodott. Az inak megfeszültek. A bordák megrepedtek. Egészen groteszk sérüléssorozat, amelyek közül mindegyik önmagában is bénító hatással bírt volna. De abban a pillanatban szinte észre sem vette egyiket sem, mert az egész felsőtete görcsös agóniában rángatózott. Égető fájdalomhullámok nyilalltak belé, és mind egy pontról fakadt, közvetlenül a hónaljánál, ahol egy vastag idegköteg és nyirokcsomók vannak a bőr alatt. Pontosan ezen a helyen találta el a masszív ököl.

Az idegen felvette a pisztolyt, odarángatta az áldozatát az autó motorháztetejéhez, és ráfektette. A férfi nyüszítve, zihálva és rángatózva elnyúlt a kopottas festésen. Aztán az idegen odafordult a másik háromhoz:

- El kellene húznotok innen. Most, amíg még van rá lehetőségetek.

A középen álló előrébb lépett. Nagyjából ugyanolyan magas volt, mint a sofőr, talán kicsit szélesebb vállú. A haját rövide

nyírta, szakállt nem viselt. Három vastag ezüstitlanc lógott a nyakában. Az arcán kegyetlen vigyor.

– Egyszer szerencséd volt, de ez nem fog újból előfordulni. Szállj be a kocsiba, mielőtt bajod esne!

– Tényleg? Már megint? – felelte az idegen.

De nem mozdult. Láta, hogy a három férfi lopott pillantásokat vált. Úgy gondolta, ha elég okosak, akkor a taktikai visszavonulást választják. Ha hatékonyak, akkor viszont egyszerre fognak támadni. De előbb úgy intézik, hogy az egyikük hátulra kerüljön. Mondjuk, úgy tesz, mintha a sérült sofőrt akarná megnézni. Vagy mintha feladta volna, és be akarna ülni a kocsiba. Vagy akár el is futhatna. A másik kettő aztán elvonja az ellenfél figyelmét, majd amikor a társuk a megfelelő pozícióba került, akkor egyszerre rárontanak mind a hárman, három irányból. Az biztos, hogy az egyikük némi sérülést fog szenvedni. Talán ketten is. De a harmadiknak lehet esélye. Nyílhát előtte egy-két lehetőség. Már ha elég ügyes, hogy ki is használja őket.

Csakhogy nem voltak okosak. És hatékonyak sem. Nem vonultak vissza, és egyikük sem próbált meg az ellenfél háta mögé kerülni. Ehelyett a közepén álló tett még egy lépést előre, egyedül. Felvett valamiféle közelebből meg nem határozható harcművészeti pózt, és hangos rikkantást hallatott. Úgy tett, mintha be akarna húzni egyet az idegen arcába, de aztán a gyomorszáját vette célba. Az idegen félrelökte a karját a bal kézfejével, a jobb öklén kiálló középső bütyökkel jó erősen, pontosan célzva megütötte a férfi bicepszét. A férfi felordított, és hátrébb ugrott. Túl nagy inger érte a hónaljideget, így átmenetileg használhatatlan lett a karja.

– El kellene húznotok innen – mondta újból az idegen. – Mielőtt még megsérültök.

A fickó előreugrott. Ezúttal nem próbálta meg becsapni az ellenfelét. Az ép karját széles ívben lendítette; egy horogütést akart bevinni. Az idegen hátrahajolt. A tekintete követte, ahogy a férfi keze elsuhan előtte. Aztán az öklét belevágta a férfi tricepszébe. Most már mindkét karja használhatatlan volt.

– Húzzatok el! – ismételte meg nyomatékosan az idegen.
– Amíg még tudtok.

A férfi előrelódult. Emelni kezdte a jobb lábát. Először a combja mozdult, aztán a lábfeje, térdből lendítve. Maximális erőt próbált gyűjteni, és az idegen ágyékára célzott. De a közelébe sem ért, mert az ellenfele kivédte, szintén egy rúgással. Lopva indította a rúgást, egyenesen, alacsonyan tartva a lábát, és pont a férfi sípcsontjába talált. Épp akkor trafált bele, amikor maximális sebességet ért el. A bakancs orra nagyot koppant a csonton. Ez volt az egyetlen ruhadarab az idegenen, ami nem volt ócska. Londonban vette, évekkel ezelőtt. Több réteg bőr, cipőpaszta, enyv. Az idő csak megkeményítette. Az időjárás viszontagságai is megedzették. Olyan kemény lett, mint az acél.

A férfi bokája nagyot reccsent. Felordított, és hátrahőkölt. Elvesztette az egyensúlyát, és nem is tudta visszanyerni így, hogy nem használhatta a karját. Ahogy a lába földet ért, a csontok törött vége összeért, és egymáshoz súrlódott. A fájdalom végignyilallt a lábán, égetve minden egyes ideget. Ez több volt, mint amit a szervezete el bírt viselni. Még fél másodpercig állva maradt, de már nem volt eszméleténél. Aztán a hátára zuhant, és csak feküdt a földön, mozdulatlanul, mint egy kidőlt fa.

A talpon maradt két férfi megfordult, és a kocsinhoz indult. Elhaladtak az első ajtók mellett. A hátsó ajtók mellett. Egészen hátra mentek. Nyílt a csomagtartó teteje. Az alacsonyabbik férfi eltűnt mögötte, majd újból előbukkant. Mindkét kezében tartott valamit. Olyanok voltak, mint két baseballütő, csak annál hosszabbak. Vastagabbak is, és az egyik végük szögletesebb formájú. Csákánynyél. A megfelelő kezekben hatékony szerszám tud lenni. Az egyiket odaadta a magasabbiknak, visszasétáltak, és megálltak alig több, mint egyméternyire.

– Mi lenne, ha eltörnénk a lábadat? – A magasabbik megnyalta az ajkát. – Úgy is tudsz válaszolni a kérdésekre. De soha többé nem fogsz járni, csak bottal. Úgyhogy ne szórakozz velünk tovább! Szállj be a kocsiba, és menjünk!

Az idegen nem látta szükségesnek, hogy újból figyelmez-

tesse őket. Az elejétől fogva nyílt lapokkal játszott. És ők döntöttek úgy, hogy emelik a tétet.

Az alacsonyabbik fickó úgy tett, mintha támadni akarna. Meglendítette a nyelet, de megtorpant. Aztán a magasabbik átvette a kezdeményezést, és ő ütött is, a teljes súlyát beleadva. Ami elég rossz technika. Komoly hiba egy ilyen fegyver esetében. Az idegennek nem kellett mást tennie, mint egy lépést hátrálni. A súlyos fadarab elsűvített a dereka előtt, és könyörtelenül lendült tovább, követve az ívet. Túl nagy volt a lendület, a férfi nem tudta megállítani, és mivel mindkét kezével a nyelet markolta, így a feje teljesen védtelen maradt. És a felsőteste is. Meg a térdé. Egész menüsor állt rendelkezésre a hívogató célpontokból, mind teljesen védtelenül. Az idegen bármely másik napon nyugodtan választhatta volna bármelyiket. De ez alkalommal nem volt erre ideje. A magasabbik fickó megúsza a dolgot, mert a társa kimentette. Azzal, hogy döfött egyet az idegen gyomra felé, úgy használva a nyelet, mintha egy lándzsa lenne. Nem találta el, csak az volt a célja, hogy elterelje az idegen figyelmét. Másodszor is döfött, azt remélve, ezzel elriaszthatja az ellenfelét. Aztán rávetette magát. Ez volt a döntő pillanat. Vagyis az lett volna, ha nem vár előtte egy másodperccel többet a kelletténél. És a lábát is egy hajszálnyival túl szilárdan vetette meg. Így amikor döfött, az idegen tudta, mire készüljön. Oldalra lépett, elkapta középen a nyelet, és jó erősen megragadta. Egyméternyire előrébb rántotta a férfit, mielőtt az rájött volna, mi is történik. Akkor elengedte a nyelet, de már túl késő volt. A sorsa megpecsételődött. Az idegen megint rántott egy nagyot a csákánynyélen, és egy kaszáló mozdulattal lesújtott vele, épp a férfi feje tetejére. A támadó szeme fennakadt, a térdé megroggyant, ő maga megtántorodott, aztán élettelenül összerogyott az idegen lábánál. Nem is fog egyhamar felkelni, az biztos.

A magasabbik férfi lefelé pillantott, a földre. Látta, hogy a társa milyen állapotban van. Aztán az ellenkező irányba lendítette a nyelet, az idegen fejére célozva. Még keményebben súj-

tott le vele, mint az előbb. Bosszút akart állni. És remélte, hogy ő túléli. De most sem talált. És megint védtelenül hagyta saját magát. Ez alkalommal azonban valami más mentette meg: az a tény, hogy ő volt az utolsó, aki talpon maradt a csapatból. Az egyetlen elérhető információforrás. Mostantól stratégiai értéket képviselt. Így esélyt kapott arra, hogy újból meglendítse a nyelet. Ki is használta a lehetőséget, az idegen azonban félrehúzódott az ütés elől. A férfi folytatta, jobbra-balra suhintgatott, mintha egy örült favágó hadonászna egy fejszével. Sikerült egytucatszor is lendítenie teljes sebességgel, de aztán kifogyott a szuszából.

– A francba ezzel a szarral! – A férfi eldobta a csákánynyelet. A háta mögé nyúlt, és előhúzta a pisztolyát. – A francba a kérdésekkel! A francba azzal, hogy élve kell elkapnunk!

A férfi kettőt lépett hátra. De hármat kellett volna. Nem számolt azzal, hogy az idegen karja mennyire hosszú.

– Ne kapkodjunk el a dolgot! – Az idegen meglendítette a kezében lévő nyelet, és kiütötte vele a pisztolyt a férfi kezéből. Aztán közelebb lépett, és megragadta a férfi nyakát. – Talán mégis elmehetünk együtt autókázni. Az a helyzet, hogy nekem is lennének kérdéseim. Esetleg...

– Megállni! – Egy női hang csendült fel. Magabiztos volt. Parancsoló. A jobb oldalon sorakozó garázsok árnyékából szólt. Új szereplő érkezett a helyszínre. Az idegen nyolckor ért oda, három órával a megbeszélte időpont előtt, és alaposan átkutatta a telep minden négyzetcentiméterét. Akkor még nem rejtőzött ott senki.

– Engedje el! – Egy alak sziluettje vált ki a sötét árnyak közül. Egy nő volt. Százhetvenöt centi lehetett, vékony volt, és alig észrevehetően bicegett. A karját maga elé nyújtva tartotta, és egy matt, fekete pisztoly szögletes körvonalai rajzolódtak ki a kezében. – Lépjén odébb!

Az idegen nem mozdult. És nem engedett a szorításán.

A nő habozott. A másik férfi éppen közte és az idegen között állt. Nem ideális pozíció. De a férfi tizenöt centivel alacsonyabb volt, és kissé oldalra húzódva állt. Így tiszta volt a cél-

pont. Jól látszott az idegen mellkasának egy része. Egy négyszögletes, talán tizenötször huszonöt centiméteres terület. Ez elég nagy lesz, gondolta. És nagyjából a megfelelő helyen van. A nő vett egy mély lélegzetet, majd finoman kifújta. Aztán meghúzta a ravaszt.

Az idegen hátrazuhant. Széttárt karral ért földet, egyik térdét felhúзва, a fejét a kerítés felé fordítva. Teljesen mozdulatlanul feküdt. Az inge felszakadt. Az egész mellkasát iszamos vér borította. De az artériákból nem spriccelt, nem volt szívverés.

Életnek semmi jele.

A szépen rendezett terület helyén, amelyet az emberek manapság a Plaza néven emlegetnek, valamikor egy feketedió-fákból álló nagy liget terült el. Évszázadokon át zavartalanul zöldelltek itt a fák. Aztán az 1870-es években egy kereskedő, aki rendszeresen erre járt a Kaliforniába vezető útján, épp itt állt meg pihenni az árnyékban. Megtetszett neki a hely, úgyhogy épített itt egy kis kunyhót. Aztán amikor megöregedett, és nem bírta már az állandó zötyögős utazást keresztül a kontinensen, eladta a teherhordó állatait, és letelepedett itt.

Később mások is követték a példáját. A magános kis kunyhóból falucska lett. A faluból város. A város kettéosztódott, mint egy mohón sokszorozódó sejt. Mindkét fele virágzott, az egyik délen, a másik északon. Hosszú éveken át folyamatos volt a fejlődés. Aztán beállt a stagnálás, majd egy idő után megindult a hanyatlás, lassan, baljósan, megállíthatatlanul. Egészen addig, amíg váratlanul az 1930-as évek végén nem történt valami, ami fellendülést hozott. Megjelent egy csomó földmérő. Aztán munkások jöttek. Építési vállalkozók. Mérnökök. Még néhány festő és szobrász is. Mindet a Közmunkaügyi Hivatal küldte.

A helyiek közül senki sem tudta, miért épp ezt a két kisvárost választották ki. Egyesek azt mondták, tévedésből. Egy bürokrata félreolvasott valamit egy aktában, és rossz helyre küldte a forrásokat. Mások úgy vélekedtek, hogy valaki Washington-

ban tartozik egy szívességgel az itteni polgármesternek. De bármi is volt az ok, senki sem tiltakozott. Örültek a sok új útnak. Az új hidaknak. Mindenféle épület nőtt ki a földből. A projekt éveken át folyt, és maradandó nyomot hagyott. A város hagyományos építészetére jellemző, vályogból készült boltívek picit szögletesebbek lettek. A stukkóval díszített homlokzatok kissé egységesebbek. Az utcahálózat kicsit szabályozottabb. És az élet sokkal kényelmesebbé vált. Új iskolák nyíltak, önkormányzati hivatalok. Tűzoltóság. Rendőrkapitányság. Bíróság. Egy múzeum. És egy egészségügyi központ.

A lakosság száma ismét csökkenni kezdett az elkövetkező években, mert lassan elapadtak a kormányzati pénzforrások. Egyes intézmények feleslegessé váltak. Volt olyan középület, amelyet eladtak. Másokat lebontottak. De az egészségügyi központ még mindig sok kilométeres körzetben az egyetlen elérhető orvosi ellátást jelentette. Volt itt egy orvosi rendelő, gyógyszerár meg egy kis kórházi részleg, pár tucat ágygal. Gyermeosztály, ahol a szülők is bent alhattak a beteg gyerekek mellett. És hála a New Deal bőkezű tervezőinek, még egy hullaház is volt, az alagsorban eldugva. Másnap reggel ide jött be dolgozni dr. Houllier.

Dr. Houllier hetvenkét éves volt. Egész életében ezt a várost szolgálta. Valamikor egy csapat tagjaként dolgozott, de most már ő volt az egyetlen orvos, aki még itt maradt. Ő látott el minden feladatot, a szülések levezetésétől a náthák kezelésén át a rákos betegségek diagnosztizálásig. És a halottakkal is ő foglalkozott. Ezért kezdte ezen a napon ilyen korán a munkát. Hajnal óta ügyeletben volt, mivel kapott egy telefonhívást a város szélén történt lövöldözésről. Az a fajta eset, amely egészen biztosan érdeklődést fog kelteni. Ezt tapasztalatból tudta. Számított rá, hogy hamarosan látogatói érkeznek majd, és erre fel kellett készülnie.

Az íróasztalon állt egy számítógép, de nem volt bekapcsolva. Dr. Houllier inkább kézzel szeretett jegyzetelni. Így jobban emlékezett a leírtakra. És megvolt a megszokott formátuma,

amelyet ő maga alakított ki. Semmi különös, de bevált. Jobb, mint amiket azok a szilícium-völgyi számítógépzenik próbáltak ráerőltetni. És ami még fontosabb ebben a helyzetben, így nem hagy maga után semmiféle elektronikusan követhető nyomot. Dr. Houllier leült, és a kezébe vette a Mont Blanc töltőtollat, amelyet még az édesapjától kapott, amikor lediplomázott az orvosi egyetemen, és elkezdte lejegyezni az éjszaka elvégzett munkájának az eredményeit.

A látogató nem kopogtatott. Nem is köszönt. Minden udvariaságot mellőzött. Csak nyílt az ajtó, és belépett egy férfi. Ugyanaz, aki mindig jönni szokott. A negyvenes éveinek az elején járt, rövid, göndör haja volt, drapp lenvászon öltönyt viselt. A Peckes. Dr. Houllier magában így hívta, mert olyan ruganyos léptekkel járt. Nem tudta az igazi nevét. Nem is akarta tudni.

A férfi a helyiség túlsó felébe ment először, ahol a hűtők voltak. A „hústároló”, ahogy dr. Houllier nevezte, miután évtizedek óta foglalkozott a tartalmával. Öt acélajtó sorakozott egymás mellett. A férfi odament, szemügyre vette a kilincseket, de nem nyúlt hozzájuk. Sohasem tette. Aztán odalépett a középen álló boncasztalhoz. Tovább sétált a túlsó fal mellett sorakozó kezekes acélágyakhoz, amelyek a sterilizátor közelében álltak. Ezután az íróasztalhoz lépett.

– A telefont – nyújtotta ki a kezét.

Dr. Houllier odaadta a mobilját. A férfi ellenőrizte, nincs-e bekapcsolva a hangrögzítő, aztán a nadrágzsebébe csúsztatta a telefont, és az ajtó felé fordult.

– Minden tiszta – szólt ki.

Egy másik férfi lépett be. Az Imádkozó Sáska. Dr. Houllier így nevezte el, mert ahányszor ránézett a fickó hosszú, vékony tagjaira, szikár felsőtestére és kidüledő szemére, mindig ez a rovar jutott eszébe róla. Az arcán nagy, háromszög alakú égésnyom éktelenkedett, és a jobb kezén hiányzott három ujja, amitől az úgy nézett ki, mintha karmok meredeznének rajta, és ettől

a férfi csak még inkább sáskaszerűen festett. Dr. Houllier ennek a férfinak igazából tudta a valódi nevét is: Waad Dendoncker. A városban mindenki hallott róla, még ha nem is találkoztak vele személyesen.

Dendonckert egy harmadik férfi követte. Ő kicsit hasonlított a Peckesre, de egyenesebb szálú volt a haja, és sötétebb öltönyt viselt. Olyan semmitmondó volt az arca, és annyira jellegtelenül mozgott, hogy dr. Houllier nem érzett ihletet arra, hogy neki is találjon valami csúfnevet.

Dendoncker megállt a helyiség közepén. Világosszőke haja szinte láthatatlanná vált az éles fehér fényben. Lassan háromszázhatvan fokban körbefordult, mindent szemügyre vett. Aztán dr. Houllierhez fordult.

– Mutassa meg!

Dr. Houllier átsétált a helyiség túlsó végébe. Az órájára pillantott, aztán lenyomta a kart, amely a hűtő központi ajtaját nyitotta. Kihúzta a fémtálcát, amelyen egy lepedővel letakart test feküdt. Magas volt. Majdnem olyan hosszú, mint a tálca. És jó széles. A válla épphogy csak kifért a nyíláson. Dr. Houllier lejjebb húzta a lepedőt. Lassan előbukkant a halott feje. Egy férfi volt. A haja zilált. Az arca markáns, sápadt, a szeme szorosan lezárva ragasztószalaggal.

– Menjen odébb! – Dendoncker félretolta az orvost. Lehúzta a lepedőt, és a földre dobta. A test meztelen volt. Ha Michelangelo Dávid-szobra a férfias szépséget volt hivatott ábrázolni, ez a férfi inkább a skála túlsó végét képviselte. Nem volt rajta semmi elegáns. Semmi kifinomult. Csak erő és nyers brutalitás jellemezte, egyszerűen és tisztán.

– Ebbe halt bele? – Dendoncker egy sebre mutatott a férfi mellkasán. Kissé kidomborodott a sebhely, a szélei tépettek voltak, és megbarnultak.

– Hát nem a lustaságba. – Dr. Houllier megint az órájára pillantott. – Azt garantálhatom.

– Korábban is kapott már lövéseket – mutatott Dendoncker

egy sor hegre a férfi széles mellkasának a másik oldalán. – Meg itt van ez is...

– A hasán lévő sebhely? – pillantott oda dr. Houllier. – Olyan, mint egy tengericsillag. Valamikor megkéselhették.

– Ez nem késszúrás. Valami teljesen más.

– Például?

– Az mindegy. Mit tudunk még róla?

– Nem sokat. – Dr. Houllier felemelte a lepedőt, és lazán leterítette a holttestet, a fejét is eltakarva.

Dendoncker megint lerántotta a lepedőt, és újból a földre ejtette. Még nem fejezte be a legnagyobb heg megszemlélését.

– Beszéltem a seriffel. – Dr. Houllier odébb lépett, az íróasztalához. – Úgy tűnik, a fickó egy csavargó volt. Szobát vett ki a Border Innben. Kifizette a jövő hétvégéig, készpénzzel, de nem találták ott semmilyen holmiját. Hamis lakcímmel jelentkezett be, New York, Bronx, Keleti százhatvanegyedik utca 1.

– Honnan tudja, hogy hamis?

– Mert jártam ott. Ez a Yankee-stadion. És hamis nevet is használt. John Smithként írta alá a vendégkönyvet.

– Smith? Lehet, hogy ez az igazi neve.

Dr. Houllier megrázta a fejét. Elővett az íróasztal legfelső fiókjából egy lezárt nejlonzacskót, és átnyújtotta Dendonckernek.

– Nézze meg maga! Ez volt a zsebében.

Dendoncker kinyitotta a zacskót, és kihalászott belőle egy útlevelet. Gyűrött volt, agyonhasznált. A második oldalra lapozott, ahol a személyes adatokat szokták feltüntetni.

– Ez lejárt.

– Az nem számít. A személyazonossági adatok attól még érvényesek. És nézze meg a fotót. Régi, de stimmel.

– Oké, lássuk. Név: Jack Reacher. Nemzetiség: amerikai. Születési hely: Nyugat-Németország, Berlin. Érdekes. – Dendoncker a holttestre pillantott. A hasán lévő sebhelyre. – Talán nem is Michaelt kereste. Lehet, hogy engem. Szerencse, hogy az az őrült ribanc végül megölte. – Dendoncker elfordult, és az or-

vos íróasztala melletti szemétkosárba pottyantotta az útlevelet.
– Valami érdekes megfigyelés?

Dr. Houllier odanyújtotta a különleges formátumban készült jegyzeteit, amelyekkel épp végzett. Dendoncker kétszer átolvassott mindent, aztán összegyűrtte a papírlapot, és a szemétkosárba ejtette, az útlevelet tetejére.

– Égesse el ezeket! – A két kísérőjéhez fordult: – Szabaduljatok meg a holttesttől! Rakjátok le a szokott helyen!

2. fejezet

Két nappal korábban találkoztam először az alig észrevehetően bicegő nővel. Az országúton, valamivel túl annak a városkának a határán, ahol a rosszul megvilágított telep van, meg az egészségügyi központ, ahol dr. Houllier dolgozik. Az egész környék teljesen kihalt volt. Én gyalogoltam. A nő egy Jeeppel volt. Ránézésre úgy tűnt, egykori katonai jármű lehet. Jó régi, talán még a vietnámi háború időszakából. Az oldalán már olyan kopottasak voltak a rástencilezett feliratok, hogy nem lehetett kibogarászni őket. Olajzöld festése alig látszott ki a rászáradt halvány-szürke porréteg alól. Teteje nem volt. Ajtajai sem. A szélvédőjét lehajtották, de nem rögzítették. A bőrszijak, amelyekkel benzin-skannákat és szerszámokat lehetett a járműhöz erősíteni, üresen lógtak. A gumiabroncsok mintázata annyira elkopott, hogy a minimális követelményeknek sem felelt meg. A motor állt. A pótkerék hiányzott. Nem épp az a fajta gépjármű, amire bárki is azt mondaná, hogy jól karban van tartva.

A nap magasra hágott az égbolton. A hőmérő valószínűleg csak kicsivel mutatott többet huszonhat foknál, de mivel semmi árnyék nem volt, sokkal melegebbnek érződött a levegő. A ve-rejték végigfolyt a hátamon. Feltámadt a szél, a felkavart por-szemek csípték az arcomat. Amikor aznap reggel felébredtem, még nem terveztem, hogy gyalogolni fogok. De a tervek változnak. És nem mindig alakulnak a vártnál jobban. Úgy tűnt, ennek a nőnek a tervei is nemkívánatos fordulatot vehettek. A Jeep még megmaradt gumijainak jó nagy darabja cafatokban hevert a kopottas aszfalton, ahol a kocsí megcsúszott. Egyenesen le az útról, és neki egy fa törzsének. Csenevész, megcsavarodott törz-sű, csúnyácska fa volt, levelek alig nőttek rajta. Nem nyerne díjat egy növénykiállításon, annyi szent. De egyértelműen strapa-bíró volt. Kilométereken keresztül minden irányban ez volt az egyetlen térdnél magasabb dolog, ami kinőtt a földből. Ha a so-főr az út bármely másik pontján veszíti el az uralmát a jármű

fölött, akkor az út két oldalán elterülő homokos, száraz füves talajon kötött volna ki. Talán szépen vissza is tudott volna tolatni. Az enyhén hullámos táj úgy festett, mintha egy csomó óriás széttárt ujjakkal bedugta volna a kezét egy durva szövésű, zöldes takaró alá.

Rejtély volt, hogyan találta el a nő éppen ezt a fát. Talán elvakította a nap. Talán egy vadállat szaladt át előtte az úton, vagy egy madár lecsapott a kocsira. Nem tűnt valószínűnek, hogy egy másik jármű lett volna a hibás. Lehet, hogy a nő depressziós, és szándékosan tette. De bármi okozta is a balesetet, ennek a kiderítése még ráért.

A nő ráborult a kormánykerékre. A bal karja a motorházteftőn hevert kinyújtva, a lehajtott szélvédő nem állta útját. A tenyere nyitva, mintha segítségkérően a fa felé nyúlna. A jobb karja behajlítva a hasánál. Az arca lefelé nézett, a lába elé. Teljesen mozdulatlan volt. Vér vagy sérülések nem látszottak rajta, ami jó volt. De azt sem hallottam, hogy lélegezne. Gondoltam, megnézem a pulzusát, vagy hogy talál-e bármi életjelet, úgyhogy közelebb mentem, és odaléptem a Jeep oldalához. Lassan, óvatosan a nő nyakához nyúltam. Félresimítottam a haját, és megkerestem a nyaki ütőeret. Ekkor a nő hirtelen kiegyenesedett. Szembefordult velem. A bal kezével ellökte a karomat, a jobb kezével pedig egy pisztolyt szegezett a hasamnak.

Egy pillanatig várt, feltehetően arra, hogy nem reagálok-e hisztérikusan. A teljes figyelmemet akarta. Ez egyértelmű volt.

– Lépjen hátrébb! – szólalt meg aztán. – Csak egy lépést. – A hangja határozottan és nyugodtan csengett, pániknak vagy kételynek semmi nyoma.

Hátrébb léptem. Egy lépést. Jó nagyot. És hirtelen rájöttem, miért nézett lefelé, a lába elé. Egy kis tükördarabka feküdt a gázpedál és a sebváltó között. Valószínűleg pont megfelelő méretűre vágta, és úgy helyezte el, hogy minél előbb meglássa benne, ha valaki közeledne.

– Hol van a haverja? – kérdezte jobbra-balra pillantgatva.

– Nincs senki, csak én – feleltem.

A nő tekintete a visszapillantó tükörrre villant. Úgy volt beállítva, hogy meglássa benne, ha valaki hátulról lopakodna oda.

– Csak egy embert küldtek? Ez komoly?

Félig sértettnek hangzott, félig csalódottnak. Kezdett tetszeni nekem.

– Engem senki sem küldött.

– Ne hazudjon! – A nyomaték kedvéért bökött egyet felém a pisztollyal. – Mindegy, nem számít. Akár maga jött egyedül, akár egy egész osztag, a lényeg ugyanaz. Mondja meg, hol van Michael! Most azonnal. És az igazat mondja, különben hasba lövöm, és itt hagyom megdögleni.

– Nagyon szívesen megmondanám. – Mindkét kezem fel-emeltem, kifelé fordított tenyérrel. – De van egy kis gond. Nem tudom megmondani. Fogalmam sincs, ki az a Michael.

– Ne... – A nő hirtelen elhallgatott, és megint körbenézett. – Várjunk! Hol van a kocsija?

– Nincs kocsim.

– Ne szórakozzon velem! Akkor a dzsipje. Vagy a motorja. Vagy bármilyen jármű, amivel ideérkezett.

– Gyalog jöttem.

– Baromság!

– Hallott az imént motorzajt? Bármiféle berregést?

– Oké – mondta a nő egy hosszú pillanatnyi hallgatás után.

– Szóval gyalog jött. Honnan? És miért?

– Kicsit lassítson! – Igyekeztem barátságos, nem fenyegető hangot megütni. – Gondoljuk végig a dolgot! Beszámolhatok magának a napomról, percről percre. Más körülmények között szívesen meg is tenném. De pillanatnyilag tényleg az a legfontosabb, hogy én hogyan közlekedem? Talán jobb kérdés lenne az, hogy én vagyok-e az a személy, akit várt? Aki információkkal rendelkezik Michaelről.

A nő nem válaszolt.

– Mert ha nem én vagyok az, és a valódi fickó akkor bukkan fel, amikor még én is itt vagyok, akkor nem fog beválni a karambolozós trükkje.

A nő továbbra sem válaszolt.

– Van talán valami törvény, ami előírja, hogy csak azok közlekedhetnek ezen az úton, akiket maga tőrbe akar csalni? Mindenki más számára tiltott terület?

Láttam, hogy a nő az órájára pillant.

– Nézzen rám! Egyedül vagyok. Gyalogosan. Nincs nálam fegyver. Erre számított? Ez így hihető magának?

A nő feje pár centit mozdult jobbra, és egy egészen kicsit összeszűkült a szeme. Egy pillanattal később én is észrevettem, amit ő. Zaj hallatszott a távból. Egy motor zúgása. Szakadozottan berregett, és egyre közeledett.

– Ideje döntenem – mondtam.

A nő csak hallgatott. A motorzaj egyre erősödött.

– Gondoljon Michaelre! – folytattam. – Én nem tudom, hol van. De ha az, aki idejön, tudja, és engem most nem enged elmenni, akkor odavész az esélye, hogy kiszedje belőle. Sohasem fogja megtudni.

A nő nem szólt semmit. A motorzaj egyre erősebb lett. Végül a nő az út túlsó oldalára intett.

– Arra. Gyorsan. Tíz méterrel odébb van egy árok, ferdén húzódik az úthoz képest. Egy kiszáradt patakmeder. Bújjon el ott! Jól húzza le a fejét, és ne mozduljon! Maradjon csendben! Ne hívja fel magára a figyelmet! Ne csináljon semmit, amivel elszúrja ezt, mert különben...

– Ne aggódjon! – Már indultam is. – Megértettem.

3. fejezet

Az árok pontosan ott húzódott, ahol a nő mondta. Könnyedén megtaláltam. Odaértem, még mielőtt a közeledő jármű megjelent volna. A patakmeder teljesen kiszáradt. Úgy láttam, megfelelő rejtkehely lesz. De az igazán fontos kérdés az volt, hogy tényleg elbújjak-e, vagy lépjek olajra.

A Jeepre pillantottam. A nő újból elfoglalta az eredeti pozícióját, a kormánykerékre borulva ült, a fejét tőlem elfordítva. Túl messze voltam, hogy figyelhessen a tükörben. Nagyjából biztos voltam benne, hogy nem látna meg. De még ha észre is vesz, nem hittem volna, hogy megkockáztatna egy lövést. Nem akarta volna felkelteni azoknak a figyelmét, akiket várt.

Az lett volna az észszerű döntés, ha lelépek. Ez teljesen egyértelműnek tűnt. Csak épp akadt egy kis probléma. Kérdéseim voltak. Egész rakás. Például hogy kicsoda ez a nő? Ki az a Michael? Kik jönnek ide a nőhöz? És vajon tényleg képes lenne hasba lőni valakit, aztán otthagyni megdögleni?

Szemügyre vettem az utat. Egy apró pontot láttam a távolban, porfelhőbe burkolózva. Úgy gondoltam, van még időm, úgyhogy felszedtem a patakmeder aljából egy nagyobb követ. Nagyjából akkora volt, mint egy kockakő. Elhelyeztem az árok szélén, köztem és a Jeep között. Kerestem egy másikat, amely egy kicsit keskenyebb és laposabb volt. Ferdén odatámasztottam a másik mellé, hogy háromszög alakú rés maradjon köztük. Egészen kicsi, épp csak akkora, amin keresztül fél szemmel át tudok leskelődni. Gimnáziumi szintű alkalmazott fizika. A látvány úgy terült elém, mintha egy láthatatlan tölcsérbe néztem volna bele. Tisztán ráláttam a Jeepre és a környékére, viszont a látóterület felém keskenyedett, tehát ilyen távolságból senki sem fogja észrevenni, ahogy figyelem őket.

A közeledő autó előbukkant a porfelhőből. Ez is egy Jeep volt, szintén katonai. Egyenletes sebességgel haladt, lassan, nem sietősen. Aztán amikor már közel ért ahhoz a helyhez, ahol én is

észrevettem az aszfalton az autógumi nyomait, egy kicsit oldalra húzódtok, és megállt. Két férfi ült benne. Egy sofőr meg egy utas. Mindketten kecipólót viseltek, keki baseballsapkát meg tükörüvegű napszemüveget. Élénk beszélgetésbe kezdtek. Sokat gesztikuláltak, és a fa felé mutogattak. Ebből kiderült, hogy nem számítottak rá, hogy valaki előbb oda fog érni. Vagy nem számítottak arra, hogy ugyanolyan járművel lesz, mint az övék, ami arra utalt, hogy egy csapatba tartozhatnak. Vagy egyikre sem számítottak. Úgy gondoltam, értesítik a főnöküket a fejleményekről, és újabb utasítást kérnek. Vagy ha van eszük, akkor visszavonulnak. Ám egyiket sem tették. Ismét elindultak, gyorsabb tempóban, mint eddig, aztán odahúzódtak a nő Jeepjének sofőrülés felőli oldala mellé.

– Ez hihetetlen! – Az utas kiugrott, és megállt a két jármű között. Láttam, hogy az oldalzsebes nadrágja derekából kiáll egy ütött-kopott, recézett pisztolymarkolat. – Ő az?

A sofőr is odament, az autót megkerülve, és csatlakozott a társához. Csípőre tett kézzel megállt. Nála is volt fegyver.

– A francba! Dendoncker nagyon ki lesz akadva.

– Az nem a mi problémánk. – Az utas a kezébe vette a pisztolyát. – Gyerünk, csináljuk!

– Életben van még? – A sofőr a halántékát vakargatta.

– Remélem. – Az utas előrébb lépett. – Megérdemlünk egy kis szórakozást. – A szabad kezével megtapintotta a nő nyakának az oldalát. – Csináltad már egy kriplivel? Én nem. Mindig tűnődtem, milyen lehet.

A sofőr is közelebb nyomult.

– Én...

A nő hirtelen kiegyenesedett. Oldalra fordult, felemelte a pisztolyát, és arcba lőtte az utast. A koponyájának a teteje egyszerűen eltűnt. Egyik pillanatban még ott volt, a másikban már csak halovány rózsaszín ködpára lebegett a helyén. A sapkája üresen hullott le a földre. A teste hátrafelé dőlve összecsuclott. Az egyik karja még mindig ki volt nyújtva, és közben a sofőr

combjának csapódott. A nyaka beleütközött a Jeepjük nyitott ajtajába.

A sofőr a fegyvere után kapott. Jobb kézzel megragadta. Ki akarta rántani a nadrágja derekából. Úgy a háromnegyedéig sikerült is. Aztán megpróbált célozni vele, de túlságosan korai volt a mozdulat. Trehány hiba. A fegyver csöve még mindig az övébe volt szorulva. A keze lecsúszott a markolatról. A pisztoly ott lógott, egyensúlyát veszítve, aztán átfordult, és a földre pottyant. A férfi megpróbálta elkapni, de nem sikerült neki. Előrehajolt, és kétségbeesetten tapogatózni kezdett a porban, aztán megpillantotta a nő pisztolyát. A csöve megmozdult. Az arcába célzott. A férfi abbahagyta a keresgélést, és hátrébb ugrott. Bevette magát a nő Jeepje mögé, hogy fedezéket találjon. Pár métert előrébb kúszott, amíg ki nem ért az útra, aztán talpra kecmertgett. Futni kezdett. A nő elfordult az ülésben. Vett egy nagy lélegzetet, és célzott. Aztán meghúzta a ravaszt. A golyó egy-két centire húzhatott el a fickó jobb fülétől. A férfi balra vetődött, és kétszer áthengeredett. A nő kiszállt a Jeepből, és hátulról megkerülte. Ekkor vettem észre először, hogy kicsit biceg, kíméli a jobb lábát, inkább a balra nehezedik rá. Megvárta, hogy a férfi megint feltápáskodjon, aztán újból lőtt. A golyó most majdnem a bal fülét vitte le. A férfi az ellenkező irányba vetődött, és csúszni-mászni kezdett a földön, mint egy kígyó.

– Megállni! – A nő hangján érződött, hogy kifogyott a türelmeiből.

A férfi tovább kúszott.

– A következő golyó nem fog mellé menni. De megölni sem fog. A gerincedet fogom eltalálni.

A férfi a hátára hengeredett, mintha ezzel meg tudná védeni magát. Rúgkapált párat, mintha úszni próbálna. De hiábavaló volt az erőfeszítés. Jó sok port vert fel, de csak pár centivel tudott hátrébb csúszni. A karja és a lába elernyed, a fejét egy nagy huppanással a földre ejtette. Egy pillanatig csak feküdt, és mélyeket lélegzett. Aztán felült, és maga elé nyújtotta a két karját, mintha valami láthatatlan démont próbálna távol tartani.

– Beszéljük meg! – szólalt meg éles, remegő hangon. – Nem kell így történnie. Majd ráfogom a partneremre. Azt mondom a főnöknek, hogy ő intézte az egészet. Ideértünk, de nem jött senki, mire ő rám szegezte a pisztolyát, mert végig áruló volt, de én voltam a gyorsabb. Megvan a holtteste, ez elég bizonyíték, nem igaz? Mi kell még?

– Állj fel!

– Be fog válni. Be tudom adni neki. Megigérem. Csak ne ölj meg! Kérlek!

– Állj fel!

– Nem érted, én...

A nő feljebb emelte a pisztolyát.

– Állj fel, vagy a lábadba lövök. Meglátjuk, neked hogy tesszik, ha kriplinek neveznek.

– Ne, kérlek! – A férfi feltápászkodott.

– Lépj hátrébb!

A férfi tett egy lépést. Nagyon kicsit.

– Tovább.

A férfi még egyet lépett. Így olyan messzire került, ahonnan már nem próbálkozhatott valami ostobasággal, ütéssel vagy rúgással. Megállt, összeszorított bokával, a karját szorosan az oldala mellett tartva. Elég fura póz volt. Egy táncosra emlékeztetett, akit egyszer Bostonban láttam az utcán, sok évvel ezelőtt.

– Jól van. Szóval azt akarod, hogy életben hagyjalak?

– Ó, igen! – A férfi feje úgy járt, mint egy bólogató babáé.

– Azt akarom.

– Rendben. Hajlandó vagyok rá. De előbb meg kell tenned nekem valamit.

– Bármit. – A férfi buzgón tovább bólogatott. – Amit csak akarsz. Mondd, hogy mit!

– Áru! el, hol van Michael!

4. fejezet

A férfi abbahagyta a bólogatást, és megdermedt. Nem válaszolt. A lábát még mindig összeszorította, a karja az oldalához simult. Továbbra is nagyon esetlennek tűnt a tartása.

– Mondd meg, hol találok Michaelt! Különben megöllek. És nem gyorsan, mint a haverodat. Egyáltalán nem úgy.

A férfi nem válaszolt.

– Láttad már, milyen az, ha valakit hasba lőnek? – A nő tünnetőleg célba vette a férfi hasát. – Hogy mennyi időbe telik, amíg meghal az illető? Hogy milyen fájdalmat okoz?

– Nem. – A férfi megrázta a fejét. – Ne tedd! Inkább megmondom.

Aztán hirtelen rájöttem, miért néz ki olyan furcsán a fickó. A keze miatt, amit továbbra is az oldalához szorított. Az egyik tenyere nyitva volt, de a másikat ökölbe zárta. A csuklóját kicsit hátrahajlított. Valamit tartott a kezében, és próbálta dugdosni. Szerettem volna odakiáltani valami figyelmeztetést a nőnek, de nem tehettem. Ha megzavarom az összpontosításban ebben a pillanatban, azzal nem segítek neki.

– Nos? – A nő hangja élesebben csendült.

– Szóval, hogy hol van Michael. Oké. Hát, ez kicsit bonyolult, de...

A férfi hirtelen felrántotta a jobb karját. Az ujjai szétnyíltak, és egy jó nagy marék homokot hajított a nő arcába. A nő gyorsan reagált. A bal kezét a szeme elé kapta, és az erősebbik lábán megpördült. A porfelhő nagy részét sikerült elkerülnie, de magát a férfit nem, aki rávetette magát, félrelökte a nő karját, és a vállával a mellkasának csapódott. Csak öt-hat centivel volt magasabb nála, de jó harminc kilóval nehezebb. Az ütközéstől a nő megtántorodott. Megbotlott a saját lábában, és hátrazuhan. A pisztolyt még mindig a kezében fogta. Próbálta felemelni, de a férfi még idejében a csuklójára taposott. A nő tovább szorította a pisztolyt. A férfi erősebben rátaposott. Aztán még erőseb-

ben, amíg a nő fel nem sikoltott dühében, és el nem engedte a fegyvert. A férfi odébb rúgta, aztán egyik lábával átlépett a nő testén, és fölé tornyosulva megállt.

– Hát akkor, *kripli*. Mondanám, hogy most ugrálj, ha tudsz, de az kegyetlen lenne.

A nő mozdulatlanul feküdt. Én közben felemelkedtem. A férfi nekem háttal állt, és alig tizenöt méterre volt.

– A barátomnak terve volt veled. – A férfi a nadrágja elején kezdett babrálni. – Amolyan utolsó kívánság. Gondolom, illik végrehajtanom. Egyszer az ő kedvéért. Egyszer a sajátoméért. Talán többször is, ha élvezem.

Kimásztam az árokból.

– Aztán megöllek. – A férfi kihúzta az övét a bújtatókból, és félredobta. – Talán én foglak hasba löni téged. Meglátjuk, neked meddig tart, amíg meghalsz.

Elindultam lefelé az árok lejtős oldalán.

– Órákba is telhet. – A férfi elkezdte kigombolni a szliccét. – Vagy rámehet az egész éjszaka is. Dendonckert nem fogja érdekelni. És az sem érdekli, milyen állapotban kerülsz elő. Csak az a lényeg, hogy halott legyél, amikor átadlak neki.

Kényszerítettem magam, hogy lassítsak. Nem akartam, hogy megcsikorduljanak a talpam alatt a kavicsok.

A nő kicsit változtatott a testhelyzetén, és kinyújtotta két oldalra a karját.

– Szóval tudtok a lábamról. Jár egy piros pont a megfigyelésért. De ugyanennyit tudsz a titánról is?

A férfi keze megtorpant.

Kiértem az út szélére, az aszfaltra.

– Roppant érdekes fém. – A nő a tenyerével megtámaszkodott a földön. – Nagyon erős és nagyon könnyű. És igencsak kemény.

Hirtelen térdben meghajlítva felrántotta a jobb lábát, és a műlábával a férfi ágyéka felé rúgott. Telibe is találta. Pont középben, teljes erőből. Nem ment mellé a rúgás, és a nő nem fogta vissza magát. A férfi felüvöltött, és zihálva előregörnyedt, aztán

arccal elterült a porban. A nő az oldalára hemperedett, épp csak elkerülve, hogy a férfi rázuhanjon. Még párszor átfordult, és megmarkolta a pisztolyát. Aztán két kézzel feltámogetta magát.

Megálltam ott, ahol voltam, az út közepén, egyik lábam a kopott sárga válaszfóvonal egyik oldalán, a másik a túlsó oldalon.

A férfi az oldalára fordult, és összegömbölyödött. Úgy nyüszített, mint egy megvert kutya.

– Van még egy utolsó esélyed. – A nő felemelte a pisztolyt.
– Hol van Michael?

– Michael már a múlté, te hülye. – A férfi zihálva kapkodta a levegőt. – Felejtsd el!

– A múlté? Ezt meg hogy érted?

– Mit gondolsz, hogy értem? Dendoncker bevitet valami szerencsétlen idiótát, hogy kifaggassa, aztán... Akarod, hogy ábrán mutassam, mi szokott történni?

– Nem kell ábra. – A nő hangja hirtelen élettelen lett. – De meg kell bizonyosodnom arról, hogy tényleg ez történt.

– Halott ember volt abban pillanatban, hogy elkezdett titkos üzeneteket küldözgetni. – A férfi felemelte a fejét. – Tudod, milyen Dendoncker. A legparanoiásabb ember a földkerekségen. Egyértelmű volt, hogy meg fogja tudni.

– Te ölted meg? Te voltál?

– Nem. Esküszöm.

– Akkor ki?

– Azt hittem, nekünk kell majd. Dendoncker azt mondta, álljunk készen, ahogy végzett a kikérdezésével. Mindent félretettünk. Ha Dendoncker megoldoz valakit, az nem szokta nagyon sokáig húzni. Te is tudod. Úgyhogy ott álltunk készenlétben. Aztán közölte velünk, hogy mégsem lesz ránk szükség.

– Miért nem? Mi változott?

– Fogalmam sincs. Nem voltam ott. Talán Michael túl lassan válaszolgatott. Vagy túl pimasz dolgokat mondott. Vagy csak gyenge volt a szíve. Akárhogy is, Dendoncker elküldött minket. Aztán ma reggel utasított, hogy jöjjünk érted.

A nő egy pillanatig hallgatott.

- Hol van Michael holtteste? – szólalt meg aztán.
- Gondolom, a szokott helyen. Már ha maradt belőle egyáltalán valami.

A nő vállá kicsit előreesett. Leengedte a pisztolyt. A férfi fel-tápászkodott. Lassú, sima mozdulattal a bokájához nyúlt. Kihú-zott valamit a bakancsa szárából. A hasára fordult, és egy má-sodperc múlva már talpra is szökkent. A nap megcsillant valamin, amit a jobb kezében tartott. Egy penge. Rövid volt, és széles. A karját a magasba emelve előrelódult. Horizontálisan suhintott egyet. Megpróbált vágást ejteni a nő homlokán, hogy a szemé-be folyjon a vér, és ne tudjon célozni. A nő derékből jól hátra-hajolt. Éppen elkerülte a kést, a férfi nem találta el. Átvette a másik kezébe, újból próbálkozni akart.

Ez alkalommal a nő nem habozott. Meghúzta a ravaszt. A férfi hátrahanyatlott. Elejtette a kést, felüvöltött, és mindkét kezét a hasára szorította. Sötét folt kezdett terjengeni a pólóján. A nő a gyomrát találta el. Pont, ahogy ígérte. Közelebb lépett. Megállt, és lenézett a földön fekvő férfira. Lassan eltelt fél perc. Nyilván a férfi életének leghosszabb fél perce. Rángatózott, nyö-gött, és próbálta elállítani a vérzést a tenyerével. A nő hátrébb lépett. Aztán felemelte a pisztolyt, és meghúzta a ravaszt. Újból.

Legalább néhány kérdésemre megkaptam a választ. Most azon-ban egy újabb merült fel bennem. Valami sokkal sürgetőbb. Ez a nő épp most ölt meg két embert, a szemem láttára. Én voltam az egyetlen szemtanú. Tudnom kellett, mit akar tenni ez ügy-ben. Egyértelmű, hogy a cselekedete önvédelemnek minősít-he-tő. Szilárd alapon áll ez az érvelés. Én nem vitatnám. De ő ezt nem tudhatja. Nagy szerencsejáték rábízni magunkat egy ide-gen jóindulatára. És ha bármilyen bíróság elé kerülne az ügy, annak kockázatos lenne a végkimenetele. Füg-g az ügyvédek ügyességétől. Az esküdtek hangulatától. És elkerülhetetlen, hogy a nőnek hónapokig a börtönben kelljen rostokolnia, mi-előtt a tárgyalóterembe kerülne. Ez már önmagában nem túl

vonzó kilátás. És veszélyes is. A börtön általában nem javít annak az életkilátásain, akit bezárnak oda.

Közelebb léptem. Nem lett volna értelme visszafelé menni. Ha pár méterrel messzebb kerülök tőle, az nem számít semmit. Egy Glock 17-es volt a kezében. A világ egyik legmegbízhatóbb pisztolya. Nagyjából tízezerből egy esetben mond csütörtököt. A nő szempontjából nézve ez remek arány. Az enyémből nézve már kevésbé az. A tárba tizenhét golyó fér, tudomásom szerint eddig ötöt lőtt ki. Nem volt semmi okom feltételezni, hogy nem teljes tárral indult. Tehát még tizenkét golyója van. Ennek a negyedére sem lesz szüksége. Kitűnően céloz, ezt már bemutatta. És nem habozik, ha erőszakot kell alkalmazni. A földön fekvő két férfi ezt a saját kárán tanulta meg.

Tettem még egy lépést. Aztán az új kérdésekre is megkaptam a választ, de nem úgy, ahogy számítottam rá. A nő odabiccintett felém. Megfordult, és visszasétált a Jeepjéhez. Neki-dőlt a hátuljának. Megtornáztatta a vállát, sóhajtott. Felemelte a pisztolyt, és a halántékához szorította a csövét.

– Álljon meg! – Gyorsan odasiettem. – Nem kell ezt tennie.

A nő rám nézett tágra nyílt, tiszta szemmel.

– De igen.

– Nem. Csak azt tette, amit...

– Menjen hátrébb! – A szabad kezét kinyújtotta, kifelé fordított tenyérrel. – Hacsak nem akarja, hogy beborítsa a vérem meg az agyvelőm. Adok három másodpercet. Aztán meghúzom a ravaszt.

Hittem neki. Nem láttam rá semmi módot, hogy megállítsam. Csak annyi jutott eszembe, hogy megkérdezzem:

– Miért?

Úgy nézett rám, mintha a válasz annyira magától értetődő lenne, hogy nem is érdemes energiát pazarolni arra, hogy ki mondja.

– Mert elvesztettem a munkámat – felelte végül. – Szégyent hoztam magamra. Veszélybe sodortam ártatlan embereket. És miattam megölték az öcsémet. Nem maradt semmi, amiért éljek. Inkább a halál.